

delj so se v zadnjih mesecih izpisali: Cigaletov in Janežičev slovar, Cigaletova terminologija, „Novice“ in Stritarjev „Zvon“, vse knjige „Družbe sv. Mohorja“ in „Matiče slovenske“, Jesenkovi in Levstikovi spisi. S tem se je nabralo ogromno novega materiala in jeden navzočnih gospodov odbornikov je obljubil oskrbeti, da se ta material uredi po abecednej vrsti. Zaznamenovale so se potem nekatere knjige, katere bi bilo še treba izpisati, tako n. pr. državni zakonik. Kadar se to dovrši, pričel bode odbor s končno redakcijo slovensko-nemškega slovarja.

Jurčičev spomenik je postavljen. V priprostem starogrškem zlogu po načrtu pariškega arhitekta Le Blanca ga je krasno iz sežanskega marmorja izdelal gosp. kamnosek V. Čamernik v Ljubljani. Visok je 3.20^m, širok 1.40^m ter pokriva do malega vso zadnjo stran Baumgartnove kapele, v katero je vzdian. Spomenik ima ta napis:

Josip Jurčič,

*rojen na Muljavi blizu Krke 4. marcija 1844.,
umrl v Ljubljani 3. maja 1881. leta.*

*Svojemu pisatelju in prvoborniku postavil
hvaležni narod slovenski.*

*Tverd bodi, neizprösen, mož jeklen,
Kadär braniti je čestü in pravde
Narödu in jeziku svojemu.*

Tugomer, V. 8.

Spomenik in grob pokojnega pisatelja obdaja osobito lepa temnosiva železna ograja, delo ljubljanskega ključaničarja g. L. Zelenca. Ves spomenik vzbuja občno pozornost in zadnje dni ga je ogledovalo mnogo ljudi.

Za *Jurčičevo ustanovo*, iz katere se bodo nagrájali izvorni slovenski leposlovní spisi, nabrali so notranjski domoljubi doslej **715 gld.** Omenjati nam je, da „Jurčičeva ustanova“ ni v nobeni zvezi z novci, katere nabira osnovalni odbor za Jurčičev spomenik. Iz teh novcev hoče osnovalni odbor, kakor je obljubil v svojem oklici od 14. maja t. l., pokojnemu pisatelju najprej postaviti primeren spomenik na grobu in to točko je osnovalni odbor tudi že izvršil; dalje namerava v Jurčičevi rojstni hiši vzdati spominsko pločo, kar se bode najbrž zgodilo o Duhovem prihodnjega leta; in naposled bode iz teh novcev osnovalni odbor oskrbel lično izdajo vseh spisov Jurčičevih, ki se v kratkem prično tiskati v „Narodnej tiskarni“. Iz čistega doneska Jurčičevih spisov bode osnovalni odbor podpiral slepo dveinsedemdesetletno mater njegovo. In še le, kadar osnovalni odbor to trojno nalogo svojo izpolni, namerava novce, katere je on nabral, zložiti z „Jurčičevo ustanovo“, ako sploh ostane kaj prebitka.

„Slovenski Narod“, kateri je doslej obsezal 2838 □cm. teksta, začel bode z novim letom 1882. po sklepu upravnega odbora „Narodne tiskarne“ izhajati v toliko povečanej obliki, da bode vsak dan donášal 3795 □cm., tedaj skoro jedno tretjino več berila. Cena ostane mu ista kakor doslej.

Spet nov napredek! Gospod prof. Ivan Franke v Kranji je v benečanskem zlogu iz 16. stoletja narisal in g. bukvoez Janez Bonač (v Ljubljani na

Poljanah 10) po Franketovem načrtu na Dunaji narediti dal krasne platnene in obilo pozlačene platnice za „Ljubljanskega Zvona“ I. tečaj, katere se bodo uže meseca novembra dobivale po 85 kr., s pošto franko po 95 kr. pri g. Bonaču, kateremu pri tem njegovem podjetji želimo najboljši uspeh. „Ljubljanski Zvon“ bude prvi slovenski list, ki se je vzel do tega pri večjih narodih uže udomačenega napredka.

Matija Kostelec (kdaj in kde se je porodil ter kde in kdaj umrl.) V „Slovenskem Narodu“ sè 14. oktobra 1881. léta neki neimenovanec v podlistku govori, da se je ta slovenski pisatelj porodil v Kléniku na Pivki v Notranjih 1620. léta, a da se ne vé, kdaj li je umrl. — K temu je odgovoriti: a) porodil se je 1623. l., a ne v Kléniku, nego v Kílovčah blizu Préma; b) umrl je 19. junija 1688. l. v Novem Mestu, kder je bil kanonik, in počiva tamkaj v samostanskej cerkvi pred stranskim oltarjem sv. Bogorodice, kder ima še zdaj kámeno pločo z nagrobnim napisom, katerega si je bil sam stvoril. To je otec Ladislav Hrvat, Novoméški franciskan, nekaj tudi po letopisu (kroniki) svojega samostana 1864. l. povedal v „Novicah“ na 74. str. Do zdaj se je mislilo, da je Kostelec bil porojen v 24. dan januarja 1620. léta, ker takó o njem Valvasor piše v VI. knjigi na 359. str.; ali g. profesor otec Ladislav nas je drugače preveril; kajti po njem smo zvédeli, da se na rečenem kamenu létnica Kostelčeve smrti in číslu njega pozemskih lét uže ne more od konca do kraja čítati, ker je oboje uglájeno s človeškimi stopinjami, ter da je Kostelčev nagrobni napis tenkó zabeležen i v samostanskem letopisu, a tamkaj da se číta:

Obiit in Domno An. 1688

Die XIX. Junii aetatis suae LXV.

Vsak more trdno biti uverjen, da so iz ust Kostelca samega číslu njega lét védeli tudi franciskani, katerim je bil poseben dobrodějnik ter velik prijatelj, o čemer odkrito svedoči i njih letopis. Takisto si je misliti, da so na tanko vse to znali zopet iz njega ust i óni ljudjé, kateri so pokojniku napis podpolnili z létnico njega smrti in číslom njega lét, ako niso tega stvorili baš franciskani, kar je podobno vsej resnici, ker je v njih cerkvi tudi pokopan. Vse je prišlo iz ust njega samega, ki je te stvari najboljše védel, in vera gre Kostelcu samemu izvestno bolj, nego li Valvasorju, o katerem je zatorej soditi, da se je tukaj zmotil, kar se mu pripetí često, in da je takó postavil 1620. namesto 1623. léta; kajti če 65 (číslu njega lét) odštejemo od 1688 (kar je létnica njega smrti), prebiva nam 1623 (létnica njega rojstva.) — A zdaj pogledimo, zakaj se ní porodil v Kléniku, nego v Kílovčah. Valvasor v VI. knjigi na 359. str. piše, da je bil porojen „zu Kellnberg, in Crain, an der Poick, unweit von Brem.“ Slovenske besede za „Kellnberg“ tukaj nema. Vse drugo je prav, samó Kílovče niso na Pivki, in to je zopet Valvasorjeva zmeta; a dobro je rečeno, da stojí ta vás blizu Préma, do katerega je iz nje samó $\frac{1}{2}$ ure hodá. Menda je Čop nemško ime „Kellnberg“ najprvi hibno preložil z besedo „Klénik“, a potem je šla ta napaka v Šafařika ter iz njega od pisatelja do pisatelja. A knjižica „Ortsrepertorium des Herzogthums Krain“ na 3. str. „Kühlenberg“ z našim jezikom imenuje „Kílovče“, in v Freyerjevem spisu „Alphabetisches Verzeichniss aller Ortschafts- und Schlösser-Namen